

REFLEXIONS SOBRE ELS CAMPS

Certament els recursos materials són els que són, i les instal·lacions esportives de Tir amb Arc de Recorregut de Bosc i de Camp acostumen a tenir el millor que el club que les gestiona pot proporcionar. És evident que l'esforç primer s'esmerça en crear una infraestructura de tir segura que permeti el desenvolupament esportiu de l'activitat: un espai adient per al recorregut, dianes, piquetes, senyalització, zona d'entrenament... i un munt d'hores de feina en acondicionar el recorregut i mantenir-lo. Un esforç certament titànic que consumeix de molt llarg el poc rendiment econòmic que pot tenir una activitat tan minoritària com la nostra.

De totes totes, cal agrair la iniciativa als clubs que es llencen a l'aventura de muntar-ne un.

Hi ha camps que compten en les seves instal·lacions –o en les immediacions- amb serveis (bar, restaurant, lavabos, lloc on aixoplugar-se si fa mal temps –els arquers o els acompanyants-, aparcament...), i altres que en major o menor mesura es queden únicament en la instal·lació de tir, sense menystenir la qualitat del recorregut o recorreguts en sí mateixos, ni l'esforç que suposa posar-los a disposició del públic.

Cal tenir en compte, però, que l'afluència cada cop major d'arquers i acompanyants fa necessària, pot ser, una reflexió seriosa sobre les condicions de suficiència de les instal·lacions de recorregut de Bosc o de Camp per a encabir els diferents tipus de competició. No és el mateix una tirada social que mou cent persones amb entrada i sortida de la competició al llarg de tres hores, que una tirada de Lliga Catalana que en mou 150 en condicions similars, o un campionat de Catalunya que pot tenir 40 colles durant 10 hores en trànsit per la zona de concurs, amb públic addicional per veure les finals. Si hom va a una competició on hi ha de romandre tres hores, potser no trobarà a faltar determinats serveis, encara que en saber les condicions del lloc s'hagi hagut d'aprovisionar degudament abans de sortir de casa. Si s'hi ha d'estar tot el dia –o gran part de la jornada-, sens dubte que per molt previsor que hagi estat, necessitarà uns serveis mínims addicionals als del propi camp, més enllà del supòsit inicial.

És raonable pensar, doncs, que pugui ser convenient adaptar el tipus de competició en cada cas a la disposició real de serveis que pot proporcionar un camp segons l'afluència de persones esperada i el temps de permanència, o que sigui necessari suplir uns serveis mínims addicionals, amb instal·lacions mòbils de suport, pel que fa a aprovisionaments, higiene i sanitat.

Les condicions d'entorn que podrien ser acceptables en una tirada social -o en un entrenament- podrien no ser-ho en una Competició de Lliga o en un Campionat oficials, perquè les condicions d'aforament i de desenvolupament natural de la competició tampoc ho son. No es tracta de portar les coses a l'extrem, ni de ser tiquismiquis: no s'esperen vestuaris ni dutxes (tot i que ningú s'apuntaria a un gimnàs, un poliesportiu, o unes pistes de tennis que no en tinguessin), però sí unes condicions mínimes que facin sostenible l'estada en els diferents tipus de competició i que ens permetin gaudir al bosc d'aquestes modalitats de Tir amb Arc que ens apassionen.

Allò que trobem natural en altres esports, també hauria d'acabar essent natural trobar-ho en el nostre.

Josep Angel Borràs
[editor arquers.info]